

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 225. szám

2011. szeptember

A negyedik

Az ifjúságunk idén negyedik alkalommal ment közös nyaralásra. Hálás a szívem, amiért évről évre egyre többen vagyunk. Idén 5 napot tölthettünk együtt Szeghalmon. A legmagasabb létszám 40 fő volt, az életkori szórás pedig valahol 7 hónap és 42 év között.

Számomra ez a nyaralás volt minden idők legjobbika. Annak ellenére, hogy nagyon keveset aludtam (aludtunk), annyira kipihenten, feltöltődötten és kiegyensúlyozottan értem haza, amire, be kell vallanom, nem is számítottam. Az öt napba négy tanítás fért bele, ebben a sorrendben:

1. El a hajóktól! → Elhívás
2. Be a hajóba! → Tanulás
3. Ki az emberek közé! → Kiküldetés
4. Be a királyságba! → Tanítványozás

Minden esti tanítást reggel csoportbeszélgetés követett, ahol, amellet, hogy elmondhattuk, megkérdezhettük a gondolatainkat az előző este elhangzottakról, meggyőződésem szerint barátságok épülhettek, alakulhattak ki, mélyülhettek el. Rendkívül nagy hatást gyakoroltak rám az énekek, amelyeket esténként énekelünk. Különösen jónak tartom továbbá, hogy a pénteki komoly evangelizációs alkalmat szombaton egy mély tartalmú, ugyanakkor komolytalan, könnyesre röhögős este követte.

Azt, hogy kit mi ragadott meg igazán, összefoglalják az illetékesek. Remélem, aki nem írta meg, az sem tért haza élmény nélkül, inkább a bőség zavara akadályozta abban, hogy billentyűzetet ragadjon:

Balaton, Kőszeg, Orfű után elérkeztünk Szeghalomra. Nem bánom. Sőt!: NAGYON ÖRÜLÖK! Az arcok nagy része ismerős volt, a helyszín szimpatikus, az idő jó, minden adott egy jó ifi nyaraláshoz. Azért még egy kérdés van. Sikerül elhívunk Istent is? Meg lesz szívünkben a vágyódás Őiránta?

Hadd gondoljam át egy picit:

- Jó lehet-e a nyaralás, ha az Alföld közepére, egy kis „oázisba” kell elmennünk?
- Jó lehet-e a nyaralás, ha kánikula van?
- Jó lehet-e a nyaralás, ha egy medencével kell állandóan szembesülnünk?
- Jó lehet-e a nyaralás, ha a medencehasználat következménye, hogy a Gabi 5 percen belül bombaként csapódik mellettem maximum 1 méterre?
- Jó lehet-e a nyaralás, ha víz alá kell nyomnom mindenkit, aki lespriccel vizipisztollyal? Bár egy valakinek még tartozom, a monogramja K.B., ki lehet az, jelentkezzen, ha mer!?
- Jó lehet-e a nyaralás, ha olyanokkal kell lennem, akiket szeretek?
- Jó lehet-e a nyaralás, ha majd' 5 órás éjszakai túrát kell tennünk az alföldi pusztában?
- Jó lehet-e a nyaralás, ha minden reggel Istennel kezdek?
- Jó lehet-e a nyaralás, ha minden este Istennel vagyok?
- Jó lehet-e a nyaralás, ha tanulhatunk Istentől?
- Jó lehet-e a nyaralás, ha beszélgethetek Istentről?
- Jó lehet-e a nyaralás, ha még új éneket is énekelhetek neki?

Várjatok csak! Még van egy-két dolog, amit leírhatnék, de már ezekből is rájöttem, hogy áldását adta erre a pár napra, ott volt Ő is. Ezek szerint tényleg vágyódtunk utána...

Levente

Aug. 24-én reggel 7-kor útnak indult a Pesterzébeti Ifi a Nagy Közös Nyaralásra, amit mindenki úgy várt, hogy hetek óta csak erről beszéltünk. Célpontunk Szeghalom-Fokköz volt, egy sokat sejtető Vidratanya nevű szállással. Sokat imádkozott mindenki ezért az alkalomért, mert nem csupán jó szórakozást és pihenést jelent az Ifinek ez az alkalom minden évben, hanem olyan közösséget Istennel és egymással, amiből egész évre feltöltődhetünk.

35 és 40 fő között változott a létszám, és ennyi ember ellenére nem volt vita, harag, irigység: helyette szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Hálások vagyunk Istennek, hogy az odaúton is megőrzött mindenkit!

Tamás azzal kezdte első esténken az áhítatot, hogy örömmel venné, ha lépten-nyomon „belebotlana” imádkozó, Bibliát olvasó fiatalokba a Vidratanya minden részén, többek között a saját sós vizű medencében. Vezérfonalként a Tanítványságról tanulhattunk és elmélkedhettünk, Jézus tengeren járásáról, halászatáról, kenyérszaporításáról szóló Bibliai részek alapján (melyek személy szerint a kedvenc történeteim a Bibliából). Mindenki kapott 2 ajándékot: egy határidő-naplót és egy tollat „Lábnyomok Szeghalom 2011 nyara” felirattal, melyekre nézve sok-sok emlék és élmény jut eszembe.

Tibi, Béla, Bernát, Atti, Imola fáradtságot és időt nem kímélve készültek a zenei szolgálatra és elérték Isten célját: olyan énekeket énekelhettünk, melyek aktuálisak mindannyiunk életében, Isten örömmel szól rajtuk keresztül, és mély mondanivalójukkal elgondolkodtatnak.

Szállásunk hangulata és a környezet kalandos és túrázásra ösztönző volt, ezért meglepetésünkre már első éjjel csillagtúrára indultunk Bence és Máté kitartó vezetésével. A túra megmutatta, hogyan próbál meg sokszor Isten minket az életben és sokszor úgy éreztük, Péterrel együtt felkiálthatunk: „Uram, ments meg!” Többek között a villanypásztorral való találkozásunk során, a velünk egymagasságú

füben botorkálva és mikor Bernát megmutatta, hogyan kell kukoricából kirohanva a frászt hozni Tibire. Többször vaddisznók közeli hangját hallottuk és egy „nevető madarat”. A műholdas helymeghatározók olyan utakat is ismernek, melyeket mi tapostunk ki először, de így olyan helyeket láthattunk, melyeket valószínűleg soha többé. Nagyon élveztem ezt a túrát!

Másnap reggeli után 6 csoport választott magának helyszínt, pl.: Tamás csapata minden reggel kihajózott a szállásunk közelében található Sebes-Körös holtágra. A reggeli áhítaton különböző, tanítványságról szóló kérdésekre kerestük a választ, pl.: Mit tudunk tenni baptista hívőként a világban? Mit jelent tanítványnak lenni? Ezeken az alkalmakon egymást is sokkal jobban megismertük. Hálás vagyok Istennek az elmélyült barátságokért, az egymásért mondott imákért és az új tudásért.

A környék rengeteg állattal volt tele: ürgék, nyulak, nagyvadak, ragadozó madarak és Tibi szerint vidrák (szerintem igazat mondott).

Atti izgalmas játékot szervezett, még a tavalynál is jobbat. Szalagkeresés, horgászás, lyukas szívószállal szürcsölés és hasonló feladatok vártak ránk, amit mindenki nagyon élvezett a fáradtság ellenére is.

Sajnos nem volt mentes betegségtől a nyaralás: Zorkáért, Lukácsért, Diniért, Gabiért és Edéért imádkoztunk.

Utolsó előtti este főként azokhoz az ifisekhez szóltak, akik még nem döntöttek Jézus mellett, ezen az estén Béla és Tamás imádkozott velük és értük.

Nagyon jól éreztem magam és nagyon várom a következő közös nyaralásunkat! (telelésünket)

Krisztián

Mint az elmúlt években megszokott, ismét nyaralni ment az ifjúság. Jelen esetben a jó nevű Párizstól alig 1773,5 km-re keletre fekvő Szeghalom volt az úti célunk. Ismét voltak új arcok, új kapcsolatok, barátságok alakultak és természetesen lelki táplálékban sem szenvedtünk hiányt.

Nagyon meleg volt, de ez nem szegte kedvünk és éjszaka mentünk túrázni, így a hőséggel már nem, csak a szúnyogokkal kellett megküzdünk.

Estéknél az istentisztelet előtt közösen énekeltünk és dicsőítettük Istent, majd Tomi a TANÍTVÁNYSÁG-ról beszélt nekünk, megismertette az elhívás fogalmát és elmondta, hogyan és mit kell cselekednünk, hogy jó tanítványok legyünk.

Összességében egy nagyon jó, vicces, és lelkileg tápláló nyaralásban volt részünk, amiért elsősorban Istennek vagyok hálás, e mellett viszont kiemelten szeretném megköszönni Daniellának és Leventének azt a sok befektetést és odaadást, amivel megszervezték ezt a együttlétet.

Lukács

Szuper kis hely volt a Vidratanya! Szép környezetben, medencével és ráadásul pénztárca-t kímélő. A szerencsésebbek még klímát is kaptak. =)

Kevésbé szerencséseknak meg kellett küzdeni a hőséggel, meg az allergia szezonnal. Így a kettő kombinációja garantáltan kiszáradt, porzó száját ígért a reggeli tea elé. =D

A tábor igei részével is nagyon meg voltam elégedve, mert szerintem mindannyiunkat érintő kérdéseket hozott fel, melyekről reggelente a kiscsoportos találkákon jó kis beszélgetések alakultak ki. Összességében nagyszerű táborban vehettünk részt! =)

Köszönöm a szervezőknek! =)

Donát

Nehéz egy ilyen jó nyaralásból kiragadni egyetlen részletet, amiről beszámolnék, hiszen gondolatban egymást váltják a jobbnál jobb emlékek. Mégis, mikor azon tűnődtem, miről írjak, rögtön az áhítatok jutottak eszembe. Isten nem csak a szórakozásról gondoskodott, hanem a tanításról is, hiszen megáldotta teológusunk, Tomi felkészülését, illetve zenei vezetőnk, Tibor munkáját. A kiválasztott énekek nagyban hozzájárultak a társaság szívének felhangolásához, és a közös éneklés szerintem kellemes nyomot hagyott mindenkiben. Itt szeretném megjegyezni, mennyire hálásak vagyunk Andrásnak, Bencének és Máténak, akik gondoskodtak az esemény technikai oldaláról, hiszen az erősítés illetve a vetítés elengedhetetlen része volt az estéinknek. Ha már a köszö-

netnél tartunk, Daniella és Levente (ifjúsági vezetőink) rengeteg munkát fektetett abba, hogy ez a nyaralás megvalósuljon, hálásak vagyunk nekik.

Visszatérve az áhítatokra, Tomi egyik este egy részletet ragadott ki Máté evangéliumából, azt, amikor Jézus előre küldte a tanítványokat a hajón, majd a vízen járva ment utánuk. Mind ismerjük a történetet, úgyhogy inkább a tanítást próbálom meg röviden felidézni. Átértelmeztük Péter tettét, mikor kiszállt, hogy Jézus felé menjen. Lényegében a biztos menedékből a biztos halálba szállt ki, de amíg Jézusra nézett, semmi baja nem eshetett. Tomi áthelyezte ezt a cselekedetet a mai ember életére: néha Jézus kivesz minket a kényelmes, megszokott életünkből, és valami teljesen idegen és újszerű dolgot ad. A tanulság dióhéjban: bármi történhet, amíg Jézus a biztos pont az életünkben, nem lesz baj. A második alcím: „Be a hajóba”. Ennek a tanításnak egy kérdés volt az alappillére, vagyis készen állunk-e arra, hogy Jézus hajójába szálljunk be vele együtt. Egy következő este evangélizációs áhítatot tartottunk, ami nem csak azon fiataloknak szólt, akik még nem indultak el ezen az úton, hanem nekünk, már bemelegítettnek is komoly lecke volt. Egyik délután Tomi és Anita szemináriumot tartottak nekünk: „Ha nőnek születnél, hogyan legyél nő”, illetve „Ha férfinak születnél, hogyan légy férfi címmel”. Az utóbbiról nem sokat tudok, hisz lány lévén az előzőre ültem be. Sok érdekes dolgot átbeszéltünk, mint például mi az, amit Isten csak a nőnek adott, milyen szerepet szánt nekünk, előkerült természetesen a párkapcsolat kérdése is, és sorolhatnám. Igazából jót beszélgettünk, és köszönjük Anitának a felkészülést. A szombat estének rendhagyó volt, hiszen a vízenjárás történetét őt csapat tetszőleges stílusban vezette elő. A csoportbeosztással nem is kellett bajlódni, hiszen nagyon okosan ki volt találva minden. A reggeli áhítat nem volt közös, kisebb csapatokra oszlottunk, és Tomi gondoskodott arról, hogy az előző esti tanításhoz kapcsolódó kérdéseket fogalmazzon meg, amit az áhítatvezetők megkaptak. Így az öt nap során egy logikusan felépített, összefüggő tanítást halhattunk, ami mindegyikünk-höz szólt, és én személyesen is nagyon örülök annak, hogy „maradtam valamivel”. Hozzátenném még, hogy az említett reggeli áhítatos csoportok alkottak minden más alkalommal is

egy egységet, például a játék során, amit Atti talált ki nekünk (köszönjük), vagy a már említett színjátészó estén.

Összefoglalva, eseménydús nyaralásunk volt, sok játékkal – medencézés, vízpisztolyozás, kakasviadal, röpi vízben és szárazon, séta éjjel és nappal, A Játék, Szarvason az Arborétum megtekintése, fürdés a Kőrösben, napozás, filmnézés, csillagnézés (főleg hullócsillag), csónakázás, sok beszélgetés, és még sorolhatnám – de ezekről részletesebben hadd beszéljenek a többiek.

Imola

Ezer éve nem voltam ifinyaraláson. És ez majdnem szó szerint érhető, úgyhogy nekem sok minden új volt, ami másoknak már tradíció. Volt éjszakai túra, amiből én kimaradtam, de azt hiszem, a többség számára ez egy olyan élmény, ami "az idő múlásával egyre szebbé válik", ugyanis a rövid esti séta majdnem öt órás túrává alakult át. Volt nagy pancsolás a kertben lévő medencében, amivel kapcsolatban fogadásokat lehetett volna kötni, hogy hány napig tart az összes vizet kifröcskölni belőle a sok-sok beleugrálás során, illetve hogy vajon a vízi harcban a testi fölény az, ami mindent visz, vagy ha mély, keresztényi hittel megerősödve, szövetségeseket toborozva borítja be az ember az "ellenséget" a vízbe. Külső szemlélőként nem sikerült eldöntennem, melyik a hatékonyabb út.

A többség a nap nagy részét - a hatalmas hőségre való tekintettel - a medencében töltötte, így a hófehér bőrrel rendelkezőknek maradt az árnyékból megfigyelés és olvasgatás. Azért ezen kívül akadt még pár izgalmas pillanat, például Attila által szervezett játékok, amiktől egy kicsit tartottam, mert a reggeli beszélgetések csoportjai alkottak egy-egy csapatot itt is és a mi csapatunk elég kis létszámú volt illetve egyharmadát Teó (7 hónapos) és Bálint (4,5) alkotta. Végül bebizonyosodott, hogy az anyukákat kemény fából faragták és gyorsan úsznak és gyorsan is gondolkodnak, úgyhogy mégiscsak jól szerepeltünk a sorversenyben, ami okozott pár boldog pillanatot :) Büszke is voltam az Érett Nők csapatára!

A játékok során körbejártuk az üdülőhely főbb részeit és így végre nem kellett tovább irigykednem Bálintra, hogy ő bezzeg látott bé-

kákat. Egyik reggel félálomban csak azt hallottam, ahogy Bálint hangosan sürgeti Noémit, hogy "Anya, anya, gyere, keressünk békát!" és irigykedtem is rá, hogy bezzeg velem nem keres senki békát (már csak azért sem, mert mire én kimerészkedem a kertbe, a békák már jól elbújnak - irigyeltem is Bálintot kora reggeli frissességéért. Meg úgy egyáltalán az egész napi energiájáért).

A kialvatlanság, a hőség és a néha fellépő vízhiány miatt testileg ingadoztunk a fáradtság és a túlpihenttség között, úgyhogy ezt kompenzálóan, reggel csoportbeszélgetéssel kezdtünk, este pedig áhítattal fejeztük be a napot. Számomra a reggeli csoportbeszélgetések adták a legtöbbet a nyaraláson. Volt ugyan vezérvonal, kérdések sora, ami az előző esti áhítatra alapult, de mi valahogy mindig eltértünk a témától és ez az elkalandozás adott nekem nagyon sokat. Azt, hogy nem vagyok egyedül, másnak is akad ilyen-olyan kisebb-nagyobb gondja és mégis itt van, mégis él és virul és mégis van kihez fordulni, ha baj van. És nincs olyan, hogy valami túl kicsi, vagy túl nagy, van, Akinél ez egyaránt fontos.

Az esti foglalkozást pedig hihetetlenül élvezetessé tette a zene, amihez a fél imaházat és több háztartás egy-egy darabját is magunkkal vittük Budapestről, de tagadhatatlanul hangulatos volt az esti éneklés. Három gitárral, amiből kettőt a Katona fiúk (illetve apa és fia) biztosítottak, illetve Bálint szórakoztató ritmuskísérete és egyéni előadasmódja színesített. Nem mondom, hogy nem irigyeltem tőle a katicás rumbatököket ;)

Emberileg is nagyon tanulságos volt az a pár nap, amit az ifivel töltöttem, hiszen ha pár szór erejéig is, de olyanokkal is beszélgettem, akikkel eddig még nem, illetve egy-egy, medence mellett beszélgetés során több pozitív felismerésre is juthattam. Például, hogy nagyon jó dolgunk lesz nekünk a jövőben, mert Béla egy hihetetlenül közvetlen és őszinte ember, aki mindenkivel képes megtalálni a közös hangot és a legrosszabb dolgokra is teljes természetességgel tud pozitívan reagálni. Világi emberek biztosan azt mondanák rá, hogy indokolatlanul optimista, de mi tudjuk, hogy ez nem szimpla optimizmus, hanem hit és bizalom Isten felé. Remélem, a jó példa ragadós lesz!

Máté Noémi

Számomra az ifjúsági táborok egyik legfontosabb lehetősége, hogy kiszakadva a mindennapok rohanásából, reggelenként el tudok vonulni a természet egy kis zugába, hogy Istennel kettesben időt töltsék. Ezt többször meg tudtam tenni az ideai szálláshelyünkön, így több reggelem is valódi istenélménnyel indulhatott. Hasonló élmény volt, ahogy a kis csoportunkkal két alkalommal is egy csónakban a Körös vizén ringatózva tartottuk a csoportbeszélést.

Mindig lenyűgözve tapasztalom, hogy micsoda végtelen kreativitás rejlik fiatalok alkalomszerűen összeverődött csapatában. Idén ennek ékes példája volt számomra az úgynevezett játékos est, amikor Péter vízen járásának története a legkülönbözőbb stílusokban elevenedett meg a rögtönzött színpadon. A megvalósítások végtelen sokszínűsége kitörő nevetést vont maga után. Szerintem Isten gyönyörködött bennünk a kreativitásunkat látva.

Pafkó Tamás

Számomra különösen fontos volt az ideai nyaralásunk, mivel lehet, hogy ez volt az utolsó közös nyaralás, amit eltölthettem az ifjúsággal... De bízom benne, hogy mégsem. A nagy kánikula ellenére nagyon jól éreztük magunkat, a medence partján elviselhető volt a forróság. Ilyen jó kis társasággal főleg. Pár órája már ott voltunk Szeghalmon, és élveztük a nyaralás kezdetét, mikor azon gondolkoztam, hogy milyen kevés ilyen társaság van, mint a miénk... Nem vagyunk teljesen egy korosztály, vannak köztünk általános iskolások, középiskolások, egyetemisták, dolgozó fiatalok, családosok, és jól tudtuk magunkat érezni viták, alkohol, drogok nélkül, hisz egy cél tartott minket össze a nyaralás alatt is. Ez pedig, hogy jobban megismerjük az igét, a Jóistent, és közelebb kerüljünk Hozzá. Ez azt hiszem meg is valósult. Én lelkileg nagyon feltöltődtem a nyaralás alatt, valóban közelebb kerültem Istenhez. Nagyon jó volt este (is) összegyűlni és közösen dicsőíteni, tanulni az igéből. Hálás vagyok azért, hogy az Úr egy ilyen Csapatához tartozhattam és annyi szép emlékekkel kelhetek útra! Hiányozni fogtok!

Noncsi

Évről évre egyre több...

Az ideai a harmadik alkalom volt, amikor az ifjúsággal tartottam a közös nyaralásra.

Tavaly előtt még nyüstölni kellett, hogy menjek. Tavaly már elég volt „csak” hívni, idén pedig már magamtól is rögtön jeleztem, hogy menni szeretnék – ezúttal Szeghalomra.

Tavaly előtt 2 nappal hamarabb hazajöttem mint a többiek, tavaly már csak 1 nappal rövidítettem le a közös időt, idén végig ott voltam – és élveztem az együttlét minden percét.

Tavaly előtt még féltem, hogyan fogadnak majd sok év kihagyás után a régi ismerősök és sok energiát vett el tőlem az ismerkedés az új emberekkel.

Tavaly már arra is maradt időm, hogy jól érezzem magamat és élvezzem a társaságot.

Idén pedig már Isten igéjére és a lelki üzenetre is tudtam figyelni, amit Tomi közvetített felénk minden nap – így teljessé vált a nyaralás, egyensúlyba került a szórakozás és a lelki táplálék valamint a barátkozás Istennel és az ifjúság tagjaival.

Nagyon hálás vagyok az ifinek, hogy szeretettel fogadtak, hogy szeretettel befogadtak és egyenjogúként kezelték annak ellenére, hogy évek óta nem járok a közösségbe, csak néha, leginkább a nyaralások alkalmával bukkanak fel közöttük. Nagyon becsülendő, nagyon példamutató magatartásnak és hozzáállásnak tartom ezt.

Váci Gergő

Zárásul hadd álljon itt az ifjúság saját, különbejáratú költőjének és zeneszerzőjének, *Attinak* a nyaralást velősen összefoglaló néhány sora:

Sütött a Nap, és tiszta volt az ég,
az ifjúság színe java útra kélt.

Zúgtak az autók három órán át,
míg megpillantottuk a Vidratanyát.

Első este vacsoráztunk, s áhítatra gyűltünk,
azután az éjszakába nagy túrára mentünk.

Gördülékeny nevetésre keltünk másnap reggel,
Bálint, s Teó beszélgettek igencsak jó kedvvel.

Hullámok közt úszkáltunk és csatáztunk a vízben,
szállásunk medencéjébe merültünk több ízben.

Alap témánk öt napon át: a tanítványság,
s hogy életünk Péterével mennyire egybevág.

Lubickolás mellett azért más program is akadt,

játszottunk és röplabdáztunk, várt a Körös-part.

Oriási alakításokat láttunk aznap este, mikor minden csapat készült a nagy záró estre. Mindezért a sok áldásért, jókedvért dicsérünk, s hálás szívvel köszönetet mondunk most, Istenünk!

Máté Daniella

Válaszutak

Fejszal Vaszim Iszmail alábbi cikkét olvasva eszembe jutottak gyülekezetünknek azok a fiataljai, akik idén határozták el – vagy ideik, eredményes érettségi vizsgájuk alapján, vagy, mert ebben az évben vélték úgy, hogy élni szeretnének ezzel a lehetőséggel –, hogy tanulmányaikat a felsőoktatásban folytatják. Ma 2011. július 22. van és tegnap este derültek ki a felvételi ponthatárok. Ma reggel a facebook nyitóoldalán boldog örömködések olvashatók az ember azoktól, akik felvételt nyertek valamelyik intézménybe. Különböző szakmák érintettek: villamosmérnök, zongoraművész, politológus, határrendész, stb. Arra gondoltam, rengeteg időt töltünk azzal, hogy eldöntjük, mihez is akarunk kezdeni az életben. Pedig miért is aggódunk emiatt? Valaki a körülmények összejátszásának, mi Isten vezetésének éljük meg azt, amikor rádöbbenünk, mivel is szeretnénk foglalkozni az életben. Fejszal Vaszim Iszmail cikkét a Reader's Digest-ben megjelent formában, változtatás nélkül közöljük le:

„Az iskolából frissen kikerülve a pályaválasztás ijesztő feladatával kellett szembenézniem 1989-ben, mielőtt három hónap múlva elkezdődik az egyetem. Akkoriban Pakisztánban szűkösek voltak a lehetőségek: az ember vagy orvos, vagy mérnök lehetett, vagy az üzleti diploma megszerzése után belépett a cégek világába. A műszaki tudományok nem érdekelték, maradt az orvostudomány és az üzlet. Nem tudtam dönteni.

Nagybátyám, családunk egyik tekintélyes tagja, azt javasolta, hogy tapasztalatszerzés céljából vállalkozjak gyakornokoskodást egy hónapra egy multinacionális vállalatnál, majd egy hónapra egy kórházban. Utána biztos köny-

nyebben fogok tudni dönteni. Ez nagyszerű ötletnek tűnt.

Felvettek egy hónapra megfigyelői munkakörbe Karacsi egyik külföldi bankjába. Állandóan figyelemmel követtem a hirdetésszervezők és a marketingesek munkáját, és megéreztem valamit abból, hogyan működik a pénzügyi világ. Szerettem a profizmusukat, új barátokra tettem szert, és általánosságban véve nagyon élveztem a többnyire kényelmes munkakörülményeket.

Gyorsan eltelt az az egy hónap, s én kisvártatva megkezdtem új munkámat Karacsi egyik nagy kórházában. Gyökeresen más tapasztalat volt ez. A kórház intenzív közeg volt, a kórtermek nyüzsgése erős kontrasztban volt az intenzív részleg kísérteties csendjével. Az orvosok megállás nélkül rohantak.

A nap korán kezdődött (7-kor, szemben a banki 9 órával), rendszeresen rá kellett nézni a betegekre, figyelni kellett a vérvételeket, el kellett kísérni a csapatot a kórtermekbe, az intenzív részlegbe, mindenhová. Úgy tűnt, mindenkinek rengeteg a dolga, mindig volt mit tenni.

Sok beteget láttam, aki jobban lett és elhagyhatta a kórházat, de tanúja voltam egy 16 éves fiatal halálának is. A család fájdalmát nehezen tudtam kezelni.

És az éjszakai ügyeletek! Az ügyeleti szolgálat alapvetően 36 órás műszakot jelentett. Elképesztő volt, hogy az ember végigdolgozza a napot, az éjszakát, majd a másnapot is.

Elgondolkodtam a kétféle élményen. A bankban sokkal oldottabb volt a légkör, kedvezőbb volt a munkaidő beosztása, és jóval kevesebb a stressz. A kórházi munka tele volt izgalommal és kiszámíthatatlansággal, ugyanakkor keményen kellett tanulni és dolgozni. Úgy tűnt, a kettő közül az üzleti élet kerül ki győztesen.

A kórházban töltött hónapom vége felé egyszer egy különösen zaklatott éjszakai műszak után hazafelé autóztam. Elöttem egy autóbusz haladt, a tetején főiskolás diákok ültek, kezükkel egy alacsony korlátba kapaszkodtak. Ahogy a sofőr ide-oda kanyargott a forgalomban, láttam, hogy a fiúk is erre-arra dőlnek.

Egyikük hirtelen lezuhant a busz hátuljáról. Arccal csapódott az aszfaltnak, majd megperdült, és elterült. Mozdulatlanul feküdt az úttest közepén, miközben a busz továbbhajtott.

A közvetlenül a busz mögött haladó járművek fékeztek, hogy kikerüljék a fiút, de egyikük se állt meg. Átvillant rajtam, hogy ha meghalna, abból rendőrségi ügy és szükségtelen problémák kerekednének. Én is komoly készletet éreztem arra, hogy továbbhaladjak, de az érzés, hogy meg kell állnom segíteni, erősebbnek bizonyult. Tudtam, hogy ha a fiúnak fejsérülése van és agyában vérzés lép fel, akkor percek alatt meghalhat. Haladéktalanul kórházba kellett kerülnie.

Megálltam, kiszálltam az autóból, és óvatosan megvizsgáltam a fiút, aki 20 év körülinek tűnt. Az arcát elborította a vér – a homlokán jókora nyílt seb tátongott, egy másik meg a jobb füle felett. Más sérülést nem láttam. Megpróbáltam nyomást gyakorolni a sebekre, hogy elállítsam a vérzést – sikertelenül. Néhány bálványozó segítségével felemeltem az ájult fiút, és a kocsim hátsó ülésére fektettük.

Megkértem pár embert, hogy kísérjenek el, de ők ódzkodtak attól, hogy jobban belekeveredjenek az ügybe. Beugrottam a volán mögé, és sebesen visszahajtottam a kórházba. A sürgősségi bejáráshoz érve elkiáltottam magam: – Fejsérülés! – Az ápolószemélyzet gyorsan a kezelőbe tolta a fiút, miközben én összefoglaltam a történeteket az ügyeletes orvosnak.

Az első vizsgálatok alapján az orvosok megállapították, hogy az agyában valószínűleg vérzés lépett fel. Értesítették a családot, a fiút pedig elvitték, hogy sürgősen megoperálják. Engem nem engedtek be a műtőbe, így hát kimerülten és zaklatott állapotban hazahajtottam, a kocsim hátsó ülésén lévő vérnyomok beszédesen emlékeztettek a megrendítő eseményre.

Másnap bementem a műtőbe, hogy megtudjam, mi történt. Egy műtőasszisztens elmondta, hogy a fiú agyában elpattant egy véredény. A vérrögöt eltávolították, a vérzést elállították, és a beteg most a kórteremben lábadozik.

Miután megtudtam, hogy Aszifnak hívják, elmentem meglátogatni. A feje be volt kötözve, a szeme körül hatalmas duzzanatok látszóttak, de magánál volt. A szülei, a nagyanyja, a fivérei és a nővérei körülülték az ágyát. Az orvos úgy mutatott be engem, mint azt a személyt, aki „megmentette a fiuk életét”.

Mindenki felállt, hálásan mosolyogtak rám. Az édesanyja az arcához vonta a kezemet, és sírva fakadt. – Fiam, maga egy angyal – hajtogatva urdu nyelven. Miután megnyugtattam

kissé, Aszifhoz léptem. A fiú nagy nehezen elmosolyodott, és megszorította a kezem. Egy szót sem szoltunk egymáshoz – nem volt szükség szavakra.

Micsoda érzés volt, hogy segíthettem megmenteni egy másik ember életét! A nap hátralévő részét valami örömteli kábulatban töltöttem, ilyen csodálatos lelkiállapotban még soha nem voltam. Miközben este hazafelé hajtottam, már tudtam, hogy mit akarok csinálni egész hátralévő életemben. Két hónapnyi gyakoroltság sem volt képes elérni azt, amit egy baleseti sérült harmincperces ellátása tett velem.

Az orvosegyetemre iratkoztam be, ma adjunktus vagyok, és gasztroenterológusként dolgozom Karacsiban. Soha többé nem láttam viszont Aszifot, de úgy tudom, teljesen felépült.

Rengeteg időt töltünk azzal, hogy eldöntsük, mihez is akarunk kezdeni az életben. A velem történtek arra tanítottak, hogy olykor értelmetlen aggódni a nagy döntések miatt. E döntéseket néha a körülmények hozzák meg helyettünk – és ezek, bármi történjék is, mindig a legjobbak.”

Ezúton szeretnék mindenkinek gratulálni a sikeres felvételi eredményéhez, és kívánjuk, hogy találják meg az egyetemen, főiskolán azt a számítást, amire vágnak, és amit Isten a szívükre helyezett. Aki pedig úgy érzi, hálás Istennek az eredményéért annyira, hogy billentyűzetet ragadjon és a Szeretet-Szolgálat következő számában néhány mondatban megossza mindannyiunkkal, egy percig se gondolkodjon tovább!

Máté Daniella

Igazíts a hozzáállásodon!

„...aki bízik az Úrban, azt ő szeretettel veszi körül.” (Zsoltárok 32:10)

A legfontosabb döntés, amit minden nap meg kell hoznod, az, hogy milyen lesz a lelkületed. Tehát válaszd először a hálaadást! „Mindenért hálát adjatok, mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra” (1Thesszalónika 5:18). Tudjuk, hogy Pál börtönben volt, amikor ezeket a sorokat írta, magatartását tehát nem a körülményei irányították, hanem a saját döntése. Másodszor, válaszd a bizalmat! „...aki bízik az Úrban, azt ő szeretettel ve-

szí körül.” Honnan jön ez a bizalom? Naponta táplálkozik Isten Igéjéből! Nehémiás falépítőit minden oldalról ellenség vette körül, mégis tudtak ünnepelni. „...elment az egész nép, hogy egyenek, igyanak és másoknak is juttassanak belőle, és nagy örömnepet tartsanak, mert megértették mindazt, amire oktatták őket” (Nehémiás 8:12). Isten Igéje bizalmat ad! A Sátán nem fél a bűnödtől; tudja, hogy Isten meg tudja azt bocsátani. Nem fél a depressziódtól, tudja, hogy Isten el tudja azt üzni. Nem fél a hiányaidtól, tudja, hogy Isten be tudja azokat tölteni. Attól fél, hogy felfedezed Isten Igéjét, mert a tudatlanságod a leghatékonyabb fegyvere, amit ellened használni tud. Végül válaszod a szeretetet! „Ezeket azért mondom nektek, hogy... örömtök teljessé legyen. Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szeretlek titeket” (János 15:11-12). A szeretet ezt mondja: „elfogadlak annak, aki vagy, törődöm veled, ha fájdalom ért, csak arra vágyom, ami számodra a legjobb, és elfelejtek minden sértést”. A szeretet nem a menekülési útvonalakat keresi, és hajlandó átküzdeni magát a dolgokon. Ha körülötte az egész világ ellenkező tanácsot ad is, a szeretet szilárdan kitart. (MAI IGE)

FAKANÁL

Körös menti bográcson csirke

A bográcsonba 15 dkg vajot teszünk, megsózzuk, és ha megmelegedett szórjuk rá az apróra vágott 2 fej vöröshagymát. Pirítsuk, és ekkor jön a darabokra vágott csirke (1,5 -2 kg), valamint a karikára és kockára vágott zöldségek : egy-egy répa, gyökér, kisebb zeller és karalábé. Süssük zsírára, s mikor picit megkapja, csak akkor tegyünk alá kevés vizet. Amikor ez megvan jön a pirospaprika és annyi víz, amennyi ellepi. Delikátot, sót adjunk hozzá, és ekkor tegyük bele 4-5 lehéjazott, feldarabolt paradicsomot és lassan főzzük. Ha a mellehúsa is kezd puhulni, adjunk hozzá még egy kiló hasábokra vágott krumplit is. Főzzük készre, faldjuk be.

Makói rántott szelet

Hozzávalók: 8 kis vékony szelet kicsontozott borda, 2 fej vöröshagyma, 1 tojás, 1 dl száraz fehérbor, 3-4 evőkanál liszt, 1 teáskanál mustár, olaj a sütéshez, törött fekete bors, só.

A hússzeleteket gyengén kiverjük és megsózzuk. A vöröshagymát lereszeljük és összekeverjük a felvert tojással, a borral, a liszttel és a fűszerekkel. Sűrű palacsintatésztát kell kapnunk. Ha nem elég sűrű, kevés liszttel sűrítjük. A hússzeleteket először lisztbe, majd a tésztába mártjuk, és bő, forró olajban pirosra sütjük. Salátával és vegyes körettel tálaljuk.

HUMOR

Két úr beszélget:

- Találkoztunk mi tavaly Sopronban?
- Nem, még sosem jártam ott.
- Én sem. Biztosan két másik emberről van szó.

Két csecsemő beszélget az újszülöttsztyálon:

- Szia! Te fiú vagy, vagy lány?
- Fiú.
- Honnan tudod?
- Ha kimegy a nővér, megmutatom...

...

- Látod? Kék a zoknim!

Egy motoros átkiabál a sisakja alól a másiknak:

- Szia. Hogy jutok el a Váci útra?
- Tessék? Nem értem - kiabál a másik.
- A Váci útra akarok menni - kiabál most már hangosabban.
- Jó! Menjél!

-Kisfiam, miért nem eszed a káposztát? Hiszen attól nőni fogsz!

-Jaj, apa, ha attól nőni lehetne, a nyulak már mind akkorák lennének, mint az ökrök!

- Leesett az órám!

- És megállt?

- Naná, elkezdett szaladgálni!

Alkalmaink

Istentisztelet: vasárnap 10 és 18 órakor

Biblióra: csütörtök 18,30 órakor

Korosztályok szerinti gyermek bibliakör: vasárnap 9 órától 10 óráig

Ifjúság biblióra: pénteken 18,00 órától, vasárnap 9 órától 10 óráig

Kiscsoportos biblia tanulmányozás /MKBK/: vasárnap 9 órától 10 óráig

Énekóra: csütörtök 19,30, vasárnap 18,30 órától

Úrvacsora: a hónap első vasárnapján a 10 órakor kezdődő Istentisztelet második felében

Sakk szakkör a hónap első vasárnapját követő hétfő 17 órától

Imaház: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: Katona Béla

Gyülekezetvezető/Gondnok:

Laczkovszki János
Telefon: 284-46-04